

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8820202860
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8820202860.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD., v spore žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanej: E. U.Š., XX.XX.XXXX, F. F.. W. XXXX/XX, XXX XX U. W. M., o zaplatenie 146,92 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 10C/52/2020-22 z 9. septembra 2021 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok v napadnutom II. a III. výroku.

Stranám sporu nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Vranov nad Topľou voči žalovanej domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu 146,92 eur, úhradu poštových sadzieb spojených s vymáhaním vo výške 1,85 euro a nahradiť mu trovy konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že je verejnoprávnou inštitúciou zriadenou na základe zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o RTVS“) a žalovaná je platiteľkou úhrady za služby verejnosti podľa § 3 písm. a), § 6 ods. 1 a § 7 zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o úhrade za služby verejnosti, teda je platiteľkou úhrad za služby verejnosti vo výške 4,64 eurá mesačne. Kontrolou úhrad zistil, že žalovaná mu ku dňu podania žaloby nezaplatila úhrady za kontrolované obdobie od 1. marca 2017 do 31. júla 2020. Listom zo 4. septembra 2020 vyzval žalovanú na zaplatenie omeškaných úhrad za služby verejnosti a poštových poplatkov spojených s odoslaním tejto výzvy. Keďže žalovaná mu omeškané úhrady za služby verejnosti a poštové poplatky v lehote do 30 dní od doručenia výzvy neuhradila, je povinná zaplatiť mu aj pokutu. Dlh žalovanej vo výške 146,92 eur pozostáva z 28 neuhradených úhrad za služby verejnosti vo výške 129,92 eur (28 x 4,64 eurá), pokuty vo výške 17,- eur a zaplatených poštových poplatkov vo výške 1,85 euro.

2. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 123,72 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 68,60 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

3. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 3 písm. a), § 4 ods. 1, § 6 ods. 1, § 7, § 10 ods. 1, ods. 3, ods. 5 zákona o úhrade za služby verejnosti v znení účinnom v kontrolovanom období, § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, ods. 2, § 52a ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, § 54 ods. 1, ods. 2, § 100 ods. 1, ods.

2, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v znení účinnom do 31. marca 2015, § 54a Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 5. decembra 2018.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že žalobca je vyberateľom úhrad za služby verejnosti a žalovaná je platiteľkou týchto úhrad. Za obdobie od 1. marca 2017 do 31. júla 2020 žalovanej vznikol voči žalobcovi dlh vo výške 146,92 eur pozostávajúci z nezaplatených 28 úhrad za služby verejnosti v celkovej výške 129,92 eur a pokuty vo výške 17,- eur. Keďže žalovaná do dňa podania žaloby aj napriek písomnej výzve žalobcu na zaplatenie nedoplatku neuhradila ani časť dlžnej sumy, žalobca si uplatnil aj nárok na úhradu poštovných poplatkov spojených s vymáhaním pohľadávky vo výške 1,85 euro.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že medzi službou verejnoprávneho vysielania a úhradou za služby verejnosti (ďalej aj „koncesionársky poplatok“) existuje súvislosť, hoci povinnosť zaplatiť tento poplatok nevyplýva z bezprostredného poskytnutia služby, priamu hodnotu ktorej by tento poplatok predstavoval, ale súvisí výlučne s uzatvorenou zmluvou o dodávke elektrickej energie bez prípadnej súvislosti s preukázanou držbou televízneho či rozhlasového prijímača. Samotný prístup k takejto službe je voľný a nepodlieha zaplateniu tohto poplatku, ako napr. v prípade zaplatenia poplatku za službu prijímania kódovaných televíznych staníc, kedy až zakúpením príslušného kódovacieho zariadenia možno sledovať takéto televízne vysielanie. Elementárnym dôvodom na podporu spotrebiteľskej povahy vzťahu medzi žalobcom a žalovanou je skutočnosť, že aj v prípade tejto vysielacej služby ide o službu a ak ju žalovaná neprijala na obchodné účely (profesiou či zamestnanie), tak ide čisto o spotrebu služby. Samotná okolnosť, že zákonodarca nezvolil zmluvný systém, napr. povinné zmluvné prijímanie vysielacej služby, nemôže byť prekážkou pre to, aby státisíce občanov stratili status konzumentov služby. Naopak, svojím spôsobom legislatívne vnútenie televíznej a rozhlasovej služby je jedna z okolností, ktoré majú potenciál v budúcnosti ovplyvniť posudzovanie obchodných praktík žalobcu, či nie sú nekalé. Ako aj žalobca sám priznáva, aj keď len sčasti, aj on podniká a robí tak prostredníctvom poskytovania služby širokým vrstvám obyvateľstva. Právne predpisy o ochrane spotrebiteľov pred nekalou praxou sú potencionálne vo vzťahu k širokým vrstvám obyvateľstva tými, ktoré dávajú odpoveď na možné spotrebiteľské konzekvencie vzťahu medzi žalobcom a prijímateľmi (konzumentmi) tejto transmisijnej služby. Ide o odvodený záväzok vo vzťahu k verejnoprávnej inštitúcii. Ak by sa aj pripustila možnosť, že nejde o spotrebiteľský vzťah, potom je za relevantné potrebné považovať vzťahy aj len súvisiace. V tomto smere zákon zaraďuje pod režim spotrebiteľského práva nielen spory zo spotrebiteľských zmlúv, ale aj spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou. Napriek tomu, že priamo vzťah medzi žalobcom a žalovanou nevznikol tým najbežnejším spôsobom (zmluvou), nemožno prehliadať skutočnosť, že podmienkou jeho vzniku je uzavretie „štandardnej“ spotrebiteľskej zmluvy. Ak teda tento „pridružený“ vzťah mal byť nejakým spôsobom právne posúdený, zrejme musí byť posúdený v súlade s prvotnou zmluvou o dodávke elektriny, od ktorej sa odvíja a ktorá spotrebiteľskou zmluvou nepochybne je. Záver o spotrebiteľskej povahe právneho vzťahu medzi stranami sporu podporujú aj argumenty právnej logiky, konkrétne argumentum a contrario. Ak by súd prijal právny záver, v zmysle ktorého žalobca nemá postavenie dodávateľa, poprel by tým judikatúru Súdneho dvora Európskej únie o vymedzení dodávateľa v prípadoch poskytovania služieb verejnoprávnymi korporáciami (C-147/16). Naviac žalovaná nevystupuje v danej veci v právnom postavení fyzickej osoby - podnikateľa. Keďže žalobca podal žalobu na súd 9. novembra 2020 (za účinnosti ustanovenia § 54 a Občianskeho zákonníka), nie je oprávnený vymáhať premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy. Ak žaloba bola podaná na súd 9. novembra 2020, premlčané sú všetky predpísané úhrady splatné viac ako tri roky pred týmto dňom, tzn. pred 9. novembrom 2017, z čoho vyplýva, že žalobca má nárok na úhrady, počnúc úhradou splatnou v novembri 2017 po úhrady splatné do dňa podania žaloby, avšak žalobou si uplatnil nárok len na úhrady za kontrolované obdobie končiace 31. júla 2020. Z tohto dôvodu má žalobca nárok na úhrady za služby verejnosti za 34 mesiacov (34 x 4,64 eurá) a na pokutu vo výške 17,- eur (157,76 + 17), čo predstavuje sumu 174,76 eur a súčasne nemá nárok na úhrady za služby verejnosti za 11 mesiacov (11 x 4,64 eurá), čo predstavuje 51,04 eur.

6. Súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 123,72 eur (174,76 eur - 51,04 eur) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Súd žalobu zamietol aj v časti žalobcom uplatnených poštovných poplatkov vo výške 1,85 euro, pretože zasielanou výzvou vyzval žalovanú na zaplatenie nekorektne vypočítanej sumy nedoplatku.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a § 255 ods. 2 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1, ods. 2 CSP a s ohľadom na úspech žalobcu v rozsahu 84,20 % a úspech žalovanej vo výške 15,80 %, priznal úspešnejšiemu žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 68,40 %.

8. Proti rozsudku v rozsahu II. a III. výroku podal včas odvolanie žalobca, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie tvrdil, že nesúhlasí s posúdením sporu ako sporu spotrebiteľského. Vzťah medzi ním a žalovanou je založený a výlučne normovaný verejnoprávnou úpravou (zákonom o úhrade za služby verejnosti), nie spotrebiteľskou zmluvou. V tomto spore nemá postavenie dodávateľa a žalovaná (platiteľ úhrady) postavenie spotrebiteľa. Ako verejnoprávny vysielateľ poskytuje službu verejnosti v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania priamo na základe povinnosti stanovenej zákonom o RTVS. Predmet, obsah a ani podmienky poskytovania rozhlasového a televízneho vysielania verejnoprávneho vysielateľa nie sú predmetom individuálnej dohody (zmluvy) medzi ním a žalovanou. Základné parametre rozhlasového a televízneho vysielania verejnoprávneho vysielateľa upravuje priamo zákon o RTVS, pričom konkrétna podoba a obsah tohto vysielania je tvorená výlučne na základe nezávislého postavenia a rozhodovania verejnoprávneho vysielateľa a obsahu jeho rozhlasových a televíznych programových služieb. Od samotného rozhlasového a televízneho vysielania verejnoprávneho vysielateľa je potrebné odlišovať právne vzťahy, ktoré vznikajú podľa právnej úpravy obsiahnutej v zákone o úhrade za služby verejnosti. Právna úprava obsiahnutá v tomto zákone reguluje právne vzťahy, ktoré sa týkajú platenia, vyberania a vymáhania úhrady za ním poskytované služby verejnosti v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania. Platenie úhrad predstavuje primárny spôsob financovania činnosti verejnoprávneho vysielateľa. Uplatnený model financovania verejnoprávneho vysielateľa prostredníctvom povinnej verejnej platby, ktorú platia zákonom určené skupiny obyvateľstva, má zabezpečovať finančnú nezávislosť verejnoprávneho vysielateľa od politickej moci a tým podporovať jeho celkové nezávislé postavenie ako verejnoprávnej inštitúcie. Úhrada je zákonom stanovenou verejnou platbou, pri ktorej zákonodarcia priamo zákonom vymedzil okruh jej platiteľov, výšku sadzby úhrady, spôsob platby úhrady, spôsob kontroly jej platenia ako aj spôsob jej vymáhania. Úhrada má atribúty povinnej verejnej platby obdobnej daniam, keďže ide o zákonom stanovenú, povinnú, vynútitelnú, nenávratnú, neekvivalentnú platbu, ktorá je platená za účelom financovania verejných (verejnoprospešných) potrieb a ktorej príjemcom je verejný subjekt. Úhradu je povinný platiť každý subjekt, ktorý napĺňa zákonom stanovenú definíciu jej platiteľa (ak nie je zákonom oslobodený od tejto povinnosti), a to bez ohľadu na to, či má možnosť prijímať rozhlasové alebo televízne vysielanie verejnoprávneho vysielateľa. Rozhlasové a televízne vysielanie verejnoprávneho vysielateľa môže prijímať každá osoba, a to bez ohľadu na to, či je alebo nie je platiteľom úhrady. Platenie úhrady teda nie je viazané na skutočné využívanie možnosti prijímať rozhlasové alebo televízne vysielanie verejnoprávneho vysielateľa. Úhrada je neekvivalentnou povinnou platbou, ktorej nezodpovedá nárok na príjem rozhlasového a televízneho vysielania verejnoprávneho vysielateľa v nejakom konkrétnom rozsahu a čase. Úhrada teda nemá povahu odplaty za konkrétnu spotrebovanú službu. Právna úprava obsiahnutá v zákone o úhrade za služby verejnosti pozostáva z kogentných právnych noriem podrobne upravujúcich jednotlivé aspekty platenia, vyberania a vymáhania úhrady, z ktorých je zrejmé, že v tomto zákone prevažujú prvky verejnoprávnej úpravy. Právny vzťah platenia, vyberania a vymáhania úhrady nie je preto možné považovať za spotrebiteľský vzťah. Keďže v zákone o úhrade za služby verejnosti jednoznačne prevažujú kogentné normy, ktoré sú príznačné pre verejnoprávnú úpravu, právny vzťah platenia, vyberania a vymáhania úhrady nie je možné považovať za súkromnoprávny vzťah a už vôbec nie za vzťah spotrebiteľský. O verejnoprávnej povahe právneho vzťahu platenia, vyberania a vymáhania úhrady za služby verejnosti svedčí aj skutočnosť, že priamo zákon udeľuje vyberateľovi úhrady za účelom kontroly platenia úhrady oprávnenie na prístup k údajom z registra obyvateľov Slovenskej republiky a registra fyzických osôb, ako aj oprávnenie získavať relevantné informácie od vybraných orgánov verejnej moci (Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Sociálna poisťovňa, miestne orgány štátnej správy na úseku katastra), či iných subjektov (dodávateľ elektriny, prevádzkovateľ distribučnej sústavy) a povinnosť týchto subjektov takejto požiadavke vyberateľa úhrady vyhovieť. Verejnoprávnou povahu právneho vzťahu platenia úhrady za služby verejnosti neoslabuje ani skutočnosť, že vyberateľ úhrady musí nezaplatené úhrady vymáhať súdnou cestou. V nadväznosti na to podotkol, že z týchto dôvodov súd nemal postupovať podľa § 54a Občianskeho zákonníka, teda nemal ex offa prihladať na premičanú časť žalovanej sumy. V súvislosti s namietanými nesprávnymi

skutkovými zisteniami zdôraznil, že súd sa vôbec nezaoberal podstatou úhrady ako zákonnej, povinnej, vynúiteľnej, nenávratnej a neekvivalentnej platby, ktorá je platená za účelom financovania verejných (verejnoprospešných) potrieb. Na základe uvedených skutočností žaloba navrhla, aby odvolací súd II. výrok napadnutého rozsudku zmenil tak, že prizná žalobcovi a zaviazá žalovanú zaplatiť 25,05 eur a III. výrok zmenil tak, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, prípadne aby rozhodol, že odvolaním napadnuté výroky II. a III. sa rušia a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 CSP, v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

14. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov § 365 ods. 1 písm. f) CSP odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

15. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

16. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

17. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym posúdením vzťahu strán sporu vykonaným súdom prvej inštancie ako vzťahu spotrebiteľského ako aj s tým, že tento vzťah je vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou. Takisto súd prvej inštancie správne konštatoval, že povinnosť žalovanej platiť úhrady za služby verejnosti vznikla tak, že žalovaná je evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny. Predmetný právny vzťah vznikol teda na základe zloženej právnej skutočnosti, kde k zákonnej povinnosti pristupuje zložka existencie spotrebiteľskej zmluvy s poskytovateľom služieb dodávky elektriny. Ide teda o faktický spotrebiteľský vzťah, keďže a contrario, ak by absentovala spotrebiteľská zmluva o dodávke elektriny (zakladajúca prezumpciu existencie prijímača) nevznikol by záväzok plniť.

18. V nadväznosti na to odvolací súd zdôrazňuje, že v prvoinštančnom konaní nebolo preukázané a ani tvrdené, že žalovaná pri uzatváraní zmluvy o dodávke elektriny konala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, teda niet pochyb, že vystupovala ako spotrebiteľka. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na znenie čl. 2 písm. c) smernice rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V zmysle tohto článku na účely smernice „predajca alebo dodávateľ“ znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to, či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva. Táto smernica (transpozíciou ktorej bola zavedená definícia spotrebiteľských zmlúv do Občianskeho zákonníka) výslovne nestanovuje aj to, že členské štáty zabezpečia, aby do zmlúv neboli zahrnuté nekalé podmienky, najmä preto, že táto smernica platí tiež pre obchody, podnikanie alebo povolania verejného charakteru. Príkladom osoby verejného práva je aj žalobca.

19. Za týchto okolností súd prvej inštancie postupoval správne, keď aplikoval ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka.

20. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a ustanovením § 262 ods. 2 CSP tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú a ani si ich neuplatnila. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takéhoto rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).